

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAB. ISKRA, Organ der Kommun. Arbeiter-Partei Bulgariens.

Organ of the Bulgarian Communist Workers' Party.

Organe du Parti Ouvrier Communiste de Bulgarie

АБОНАМЕНТ: 10 броя — 10 лв., 20 броя — 20 лв., 40 броя — 40 лв. Един брой — 1 лв. Двоен брой — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 25 линия № 2 — Варна
Adresse: Sch. Dikidjess, 25 linia № 2 — Warna (Bulgarien)

Но в революция, както и в война, трябва винаги да се атакува лицето: който атакува, има предимството и, както в революция, тжй и в война, последната необходимост е да рискуваш в решителния момент, при каквито опасности да се намиращ. Нема пример в историята на една победоносна революция, който да не доказва истинността на тези аксиоми.

Карл Маркс.

Поява и задачи на Втория Интернационал.

Постепенното замиране на Първия интернационал започва от 1872 год. Формално появяване на Втория такъв датира от 1889 г. Условието, които провалиха Първия интернационал, не само не изчезнаха през този промежутък от 17 години, но се още повече увеличиха. Неговото легално появяване в Втори интернационал беше възможно само върху легалното възприемане целите на Първия интернационал и фактическото откъсване от неговите революционни методи и тактика. Победата на Германия над Франция в 1871 г. и получената от нея 5 милиардова контрибуция я издигна, наред с Англия, до важна индустриална единица в Европа. Германското пролетарско движение взема ръководно място в втория интернационал. Неговите най-мощни духовни и организационни вождове бяха главно Кауцки, Бебел, Адлер и Жорес.

Вторият интернационал се появи в един момент, когато единственото силно тогава работническо движение беше корумпирано от економическата и политическата демокрация в Англия. То бе отправено всецело в водите на буржуазния леберализъм и радикализъм, от историческите традиции на които и днес не е още освободено. Последвалата след парижката комуна буржуазна кървава диктатура се ширеше на дълж и шир почти в цяла Европа. С особен замах тя действуваше в Франция и особено в Германия. Разгалиеният след победоносна война над Франция пруски милитаризъм бе силно затегнал вжжето върху врата на надигания се германски пролетариат, чрез така наречения „закон против социалистите“.

Последният целеше унищожението на каквато и да била по-рационална революционна акция на германския пролетариат. Особено за сегната се почувствува от този закон радикалната дребнобуржуазна интелегенция, която беше застанала на чело на германското работническо движение. Той й отнемаше възможността да разиграва свободно своята политическа кранта по мегдани, парламенти и в други представителни институти, за да печели евтина слава и си осигури доходна политическа кариера. Приспособлението и легитимирането на пролетарското движение към новите условия в Германия беше първото ръководно начало за по-нататъшното единствено възможност в по-широк замах легално съществуване на тая вождова интелегенция. Последната не искаше да следва препоръчаните революционни методи на Първия Интернационал. Тя не намираще никаква сметка да следва нелегалния изгнанически живот на неговите основатели и първи дейци. В грамадното си болшинство, тя заглаваше все повече и повече в реалната политика на реформизма. Такива бяха общите политически и социални условия за всички по-развити индустриални страни. Тия обстоятелства определиха фактическите задачи и характер на новия интернационал. Той биде опорочен като революционна организация на международния пролетариат още от първия ден на неговото зараждане.

Докато Първия интернационал се яви предимно като нелегална организация на всевъзможния пролетариат, то Втория такъв се издигна като легална организация, легнала напълно бжрху базата на буржуазната

демократия. Неговата главна боева опора и средства за борба беше парламентаризма и общинизма. А неговите най-главни политически искания бяха: общо избирателно право за двата пола и всички народности в една страна, свобода на печата, словото, събранията и сдруженията. Това са искания, които и третото съсловие — днескашната буржуазия — издигна в борбата си против феодалите през Великата френска революция, за да използва и увлече след себе си и пролетариата, и за да ги захвърли в архивата на забравата още на другия ден, след издигането му в господстваща класа. Това са в последна сметка упорите на всека буржуазна демокрация. Но не е и само това, което различава Първия интернационал от Втория. Има нещо по-важно и по-съществено. Верен на своето установено начало, че освобождението на работническата класа трябва да бжде извоювано от самата работническа класа, Първият интернационал бе предал своя Генерален съвет в ръцете на работниците. Последните бяха изпитани и доказани революционни борци, изгонени и преследвани от техните правителства за верна служба на своята собствена класа. Обратното на това, начало на II интернационал до края на неговото съществуване стояха доказани радикализиращи дребнобуржуазни интелегенти: адвокати, доктори, бивши професори, публицисти и дори фабриканти. Те проведоха по-скоро своето лично господство, дух и интерес, и духа и интересите на дребната градска и селска буржуазия, от която изхождаха и те самите, над и сред работническите организации.

Наред с горните условия и причини, за изграждането на Втория интернационал, като революционна организация на всевъзможния пролетариат, действуваша и други немаловажни и решаващи причини. Вторият интернационал бе същински хап, в който влизаха и излизаха всички партии и синдикални съюзи, без да се държи сметка за тяхната действителна революционна стойност и основа. На равна нога влизаха в него явно симитически, националистически и самосиндикалистически организации. За тая цел достатъчно беше да възприемат неговите формални цели: *стремеж към социализирането на производствените средства, международното съюзяване на работниците и завладяването на държавната власт чрез организираня в класова партия пролетариат*. Така, всеки, който се прекръстеше на тая единствена икона, ставаше равноправен член на Втория интернационал.

Свободното представителство на синдикалните съюзи от всички страни в конгресите на последния играеше важна и решителна роля върху неговите решения. Почти всички синдикални съюзи от развитите капиталистически страни стояха, та и днес още стоят, предимно и изключително върху почвата на всекидневните дребни економически подобрения. Партийната и синдикална кариеристически бюрократия от тия страни, която иска да има широк легален политически замах сред буржуазната държава, не можеше и не можа да не държи сметка и се приспособи към тия първични тежения на наемните работящи маси. Въпреки всички словопрения и писмени решения, Вторият интерна-

ционал бе тикан фактически все повече и повече в пжтя на тоя практицизм и до края на своя живот не можа да се издигне ни в своята организация, ни в своята тактика и акция над границите на буржуазната политическа и економическа демокрация.

Вторият интернационал не можа да впише в своя актив нито една решителна и от значение за международна пролетарска революция акция. Единствена негова международна легална акция, която той ознаменува още на първия си конгрес в Париж 1889 год. — това бе *първонамайския пролетарски празник*. Но и тая неговя акция има печалната участ да не може да бжде приложена навсекаде в един и същи ден. И най-интересното е, че тжжмо в големите индустриални страни това не можа да се прекара. Тоест там, гдето социалдемократическите партии се бяха разширили до големи масови партии с широко политическо влияние и гдето най-много бяха загазили в водите на буржуазния демократизъм. Единствен негов актив в последното десетилетие от неговия живот беше да взема в своите конгреси сравнително издржжани принципиални, марксистически резолюции, които никога почти от главувалите ги партии и съюзи не мислеха в действителност да прилагат и не ги прилагаха на практика. В тоя смисъл, Втория интернационал бе не един революционен, а един *революционен* интернационал.

Колкото повече партийните и синдикални вождове идентифицираха своите конгреси и разбирания с партиите и съюзите, които представляваха, толкова повече политическото влияние и парламентарно действие излизаше вжж от класата само на наемните работници и се сливаше с широките работнически и дребнобуржуазни градски и селски маси. С тоя начин на действие, принципите отстъпиха пред практическото действие на масите. Крайната класова освободителна задача и цел на пролетарското движение отстъпи фактически местото си на минималните и временни подобрения на широките народни маси. Пролетарската насилническа революция бе заменена с легалната политическа и економическа реформа, с економическата и политическа демокрация. Революцията на думи бе заместена с *еволуцията на дело*. Интернационализмът на всевъзможния пролетариат се разпадна всред национализма и шовенизма на обхвааните от партиите на Втория интернационал широки буржуазни и дребнобуржуазни маси.

Така се дойде до фактическото сътрудничане и коалиция с различните буржуазни и дребнобуржуазни партии, до министерализма и до логичната *флагрантна* измена на тоя интернационал през всевъзможната империалистическа война от 1914—1918 г., който начело с германската социалдемократия, противопостави и хвърли в кръв пролетариата от воюващите страни един срещу други. Това бе и неговия гроб.

Не охкайте, а действувайте!

Марката се установи. Тя е даже петхилjadна част от стойността си преди войната. Цените се стабилизираха, т. е. не падат веч, или падат съвсем незначително. Вжжлицата, желязото, хартията са се даже качили, надминали са цените на световния пазар. Безработицата се из-

правя като ужасен призрак. Заплата престанаха да се качват. И мизерията расте.

А работниците роптаят — със свити в джоба си юмруци. Гледат как паразитите гуляят, гледат как угоените капиталисти пируват, тогава когато пролетарските деца мрат от нужда и мизерия. Но те остават само с роптанието си.

Вжж от бойния класов фронт стоят стотини хиляди пролетарии, те виждат как всеки ден са все по-близо и по-близо до гибелта си, виждат как расте числото на загиналите от мизерия техни класови другари и при все това не правят нищо.

„Водители“ отдавна напустили нашите редове, отвикнали от морала, чувствуванията и мисленето на пролетариата, пречат и препятствуват на волята му за класова борба. Те се стоварят с господарите, със смъртните неприятели на работническата класа, пазарят се за проценти и за начина да се измучи всичко от костите на пролетариата. Развиват мирна буржуазна политика с „приятелите на отечеството“, за които отечеството е един гешефт. Отнемат от пролетариата и последните му стотинки, като същевременно съжват и премии от капиталистите.

Но пролетариата бездействува. Него предават, продават, той само роптае, без да даде заслуженото на тия роби на капитала.

Надниците падат, безработицата ги чака в близко бъдеще, а заедно с това заповедта — да се устои. Все по-држжко и по-држжко изправя капитала главата си, той тжжче с крак и последните остатъци на тжж наречените „придобивки“ от революцията.

Вие изпитвате, вие чувствувате, неясно, всичко това, без добре да си дадете сметка — какжде води тоя пжжт.

Така не може да се кара, казвате вие, а не правите нищо за премахането на всичко това.

Но ние ви казваме какжде води този пжжт.

Той води към всеобща, неизказана мизерия, води към погибел.

Цяла творческа класа от хора създаващи ценности трябва да загинат заедно с тия ценности, които те създават, защото шепя капиталисти искат това. Защото продуктите принадлежат тям. Защото това малцинство не иска да намали печалбите си, въпреки вашата мизерия то ги увеличава все повече и повече.

Защо охкате вие, работници, защо свивате юмруци?

Вие сте милиони срещу шепя капиталисти. Вие произвеждате, вие държите в ръцете си производството.

Вие, целия пролетариат, плаща данците, носи тежестите.

Ония живеят без да работят.

Трябва ли това да бжде така?

Да, пролетариат, до когато вие не сте решени да действувате, до когато само си свивате юмруците, без да удържте, до тогава това ще бжде тжж. Господствующата класа няма никога да се откаже доброволно от властта и от привилегиите си, тя никога няма да слезе доброволно от историческата сцена.

Тя ще продължава експлоатацията, ще увеличава тежестите, до когато вие само охкате.

Тя ще ви убива и в деня, когато погуби стотини хиляди работници, тя ще празнува оргии, ще танцува, ще лякува, че сто хиляди класови врагове са изтребени.

